

— Хайде, ела да те покача на бѣлия конь, ама да се държишъ здраво, да не паднешъ!...

Качи се и татко му на другия конь и потеглиха за близката гора. Пѣйчо бѣше въ възторгъ. Той се мислѣше сега за голѣмъ човѣкъ и махаше краката си, като подсвиркаше сегизъ-тогизъ съ уста. Но до като да се на радва, тѣ стигнаха въ гората.

Нападалитѣ сухи листа шумолѣха подѣ краката на конетѣ, а високитѣ прави буки не даваха на слънцето да грѣе. Неговата горещина тукъ не се чувствуваше. Бѣше много приятно.

Тѣ слѣзоха отъ конетѣ. Пѣйчовъ татко ги върза о едно дърво и почна да сѣче една просъхнала бука. Тя скоро полетѣ къмъ земята и силенъ трѣсъкъ оглуши гората.

— Татко, татко, я вижъ какво сиво зайче изкочи изъ онзи трънъ. Ето го-о-о, кждѣ бѣга на горѣ! — провикна се Пѣйчо.

— Зайче, зеръ, слушай да ти разправя една приказка за него:

Сгушило се то веднажъ въ едно трънче и взело да се оплаква на себе си:

„Нѣма по-нещастно отъ мене на този свѣтъ. Че кой ли не точи зѣби за мене! Ловецѣтъ, кучето, лисицата, вълкѣтъ, орелѣтъ; даже и глупавата врана се осмѣлява по нѣкога да краде милитѣ ми дѣчица — сивичкитѣ зайченца. Отъ всѣкждѣ съмъ заобиколено съ опасностъ, а съ нищо не мога да се защитя. Да се кача по дърветата, като катеричката, не мога; да си правя дупки въ зе-